

Kjære familie- og kulturkomite!

Mitt navn er Harald Hegstad, og jeg er leder i Kirkerådet. Med meg har jeg assisterende direktør Jan Rune Fagermoen.

Takk for at vi får møte dere. Vi tror denne type direktemøter med våre folkevalgte er viktig for det store vi-et i samfunnet.

Vi er her for primært å snakke om budsjettposten som gjelder rammetilskudd til Den norske kirke.

Det første jeg vil si er at det er gledelig at regjeringen gjennom statsbudsjettet, både i tekst og i tall, understreker viktigheten av å opprettholde Den norske kirke som en landsdekkende folkekirke, noe som forutsetter stabile og forutsigbare økonomiske rammer for arbeidet. Vi håper komiteen i sin innstilling vil se det på samme måte.

Når det er sagt, så må det sies at selv om posten viser en økning fra foregående år, så ligger den likevel ikke fullt på nivå med forventet lønnsvekst. 90 prosent av budsjettet er knyttet til lønn, og sammen med en betydelig økning i pensjonskostnader, innebærer det i realiteten et kutt og vil utfordre vår landsdekkende tilstedeværelse og aktivitet i 2025.

Det er ikke vanskelig å påvise at staten for mye igjen for pengene når den finansierer folkekirken.

Jeg vil nøye meg med to perspektiver.

For det første at kirken er mer enn en søndagskirke, den er også i økende grad en hverdagskirke. Gjennom alle ukens dager og over hele landet tilbyr kirken aktiviteter for alle aldersgrupper. Babysang, kor, eldretreff, ungdomsklubb og familiemiddager er noen eksempler. En fellesnevner er at det handler om lavterskeltilbud som er gratis eller svært billig. Og i stor grad bygd på frivillighet. Her finnes møteplassene som gir fellesskap og motvirker utenforskap.

For det andre: Kirkens rolle i samfunnets beredskap, noe også Totalberedskapskommisjonen understreker. Det siste året har vi eksempler på betydningen av kirkens raske respons, med tragiske kriser i Torpo, Sørfold og Nes.

Her åpner kirken dørene for lystenning, samtale og et sted å være sammen i sorgen. Kompetente ansatte bidrar med kunnskap, erfaring og medmenneskelighet, som et supplement til det offentlige. Det kan vi gjøre fordi vi er til stede i alle lokalsamfunn. Og vi gjør det ikke bare for våre medlemmer, men for alle som ønsker det.

Kirken er der for enkeltmennesket, i glede og sorg, i hverdag og fest. Men også for det store vi-et i samfunnet. En landsdekkende folkekirke.